

ΕΦΗ ΛΑΔΑ

Μια ξεχωριστή
Κυριακή

Για την Κρίνα και τη Νότα, τις υπέροχες κόρες μου
– Έφη

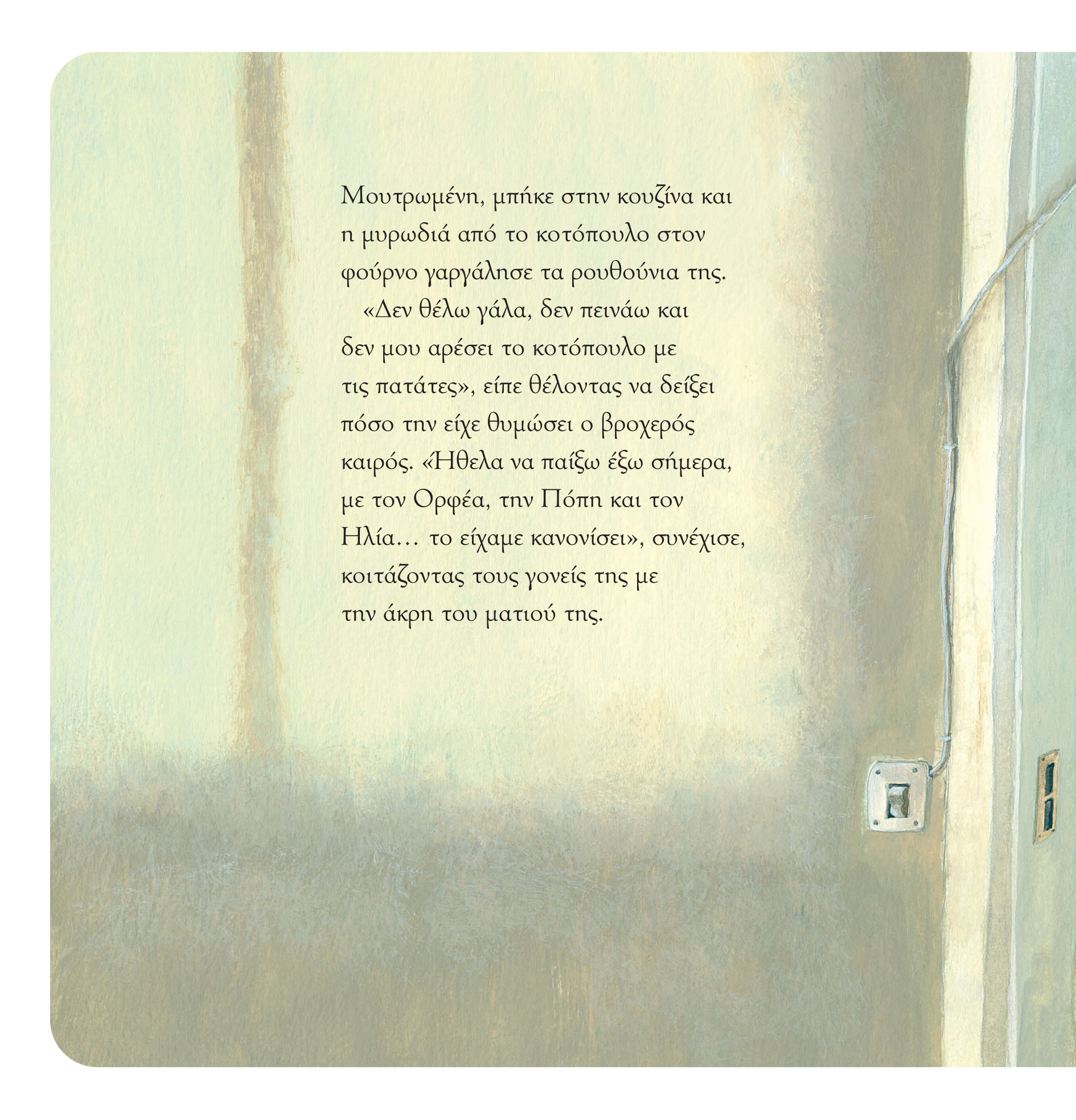
Κυριακή πρωί και μια μικρή σταγόνα έπεσε στο παράθυρο της Σοφίας. Αμέσως μετά έφερε και τις φίλες της, τους φίλους των φίλων, τα αδέλφια, τους γονείς και τα πρώτα ξαδέλφια, και όλους τους μακρινούς συγγενείς, κι έτσι, οι σταγόνες έγιναν πολλές και θόλωσαν το τζάμι.

Τα σχέδιά της για παιχνίδι στη γειτονιά εκείνο το πρωινό της Κυριακής εξανεμίστηκαν μεμιάς.

«Πότε, επιτέλους, θα σταματήσουν να φταρνίζονται τα σύννεφα;» σκέφτηκε...

Μουτρωμένη, μπήκε στην κουζίνα και
η μυρωδιά από το κοτόπουλο στον
φούρνο γαργάλησε τα ρουθούνια της.

«Δεν θέλω γάλα, δεν πεινάω και
δεν μου αρέσει το κοτόπουλο με
τις πατάτες», είπε θέλοντας να δείξει
πόσο την είχε θυμώσει ο βροχερός
καιρός. «Ήθελα να παίξω έξω σήμερα,
με τον Ορφέα, την Πόπη και τον
Ηλία... το είχαμε κανονίσει», συνέχισε,
κοιτάζοντας τους γονείς της με
την άκρη του ματιού της.

«Δεν γίνεται», απάντησαν και οι δυο τους με μια φωνή. «Βρέχει πάρα πολύ και δεν μπορείτε να παίξετε έξω».

Η Σοφία σκέφτηκε πως θα μπορούσαν, αν είχαν ένα τεράστιο υπόστεγο, αλλά δεν είχαν, και μούτρωσε ακόμα περισσότερο.

Το τηλεφώνημα της θείας Κοραλίας διέκοψε τη συζήτηση και η Σοφία ζάρωσε κοντά στο παράθυρο, κοιτάζοντας τα μακριά ρυάκια που έκανε η βροχή στον δρόμο.

